

Изобличаване наказанието на греха

Тони Пејс

Тони Пейс

Изобличаване наказанието на греха

Тази книжка е вдъхновена от една видео поредица със заглавие "Наказанието на греха" представена в Южна Африка през септември, 2017 г., от Ейдриън Ибънс.

Специални благодарности на Данутат Браун.

Издава:
maranathamedia.com
maranathamedia.bg

Януари, 2018

Съдържание

ЗАПЛАТАТА НА ГРЕХА	4
ПРЕСТЪПЛЕНИЕ	11
ИЗКУПЛЕНИЕ И ОТХВЪРЛЯНЕ В НЕБЕТО	19
ПРИЗИВЪТ ЗА БОЖЕСТВЕНО НАКАЗАНИЕ	23
НЕПРОСТИМИЯТ ГРЯХ И СМЪРТТА	28
МАКСИМАЛНАТА ЖЕРТВА	30

Освен ако не е изрично упоменато,
библейските текстове са от версията на крал Яков

ЗАПЛАТАТА НА ГРЕХА

В Писанието четем, че „заплатата на греха е смърт“ (**Римляни 6:23**), тоест, че наказанието на греха е *вечна* смърт.

Тогава трябва да бъдат зададени основни въпроси и да се намерят отговори по отношение на естеството на греха и неговото наказание. Къде и с кого е възникнал той, и налично ли е божествено лекарство за човечеството, което да предложи вечен живот?

Преди за започнем, нека първо разберем, че нашите естествени наклонности и вроденото ни състояние не са насочени към Бога;

Естественото сърце не се е променило, и **плътският ум остава във вражда с Бога**. Те са **верни слуги на Сатана**, въпреки че са възприели друго име. {Ранни писания, с. 273, Греховете на Вавилон – Параграф 2}

Разбирането на Божия **народ** е било **заслепено**, защото **Сатана е представил погрешно характера на Бога**. {Вяра и дела, с. 81, Гл. 10 – Параграф 2}

Йоан 8:44 Вие сте от баща си дявола, и желаете да вършите похотите на вашия баща.

В този мрак на греха, ние изгубваме способността да разбираме истинския характер на Бога.

Тъмнината, дължаща се на **неправилното разбиране** на Бога, обгръща света. **Хората губят познанието си за Неговия характер**. Той е бил **грешно тълкуван и изопачаван**. И точно по това време трябва да се прогласи една вест, вест осветляваща с влиянието си и спасяваща със силата си. **Неговият характер трябва да се извести**. В тъмнината на света трябва да се разискри светлината на славата Му, **светлината на Неговата доброта, милост и истина**. {Притчи Христови, с. 415, Гл. „Да посрещнат Младоженеца“ - Параграф 18}

Какво казва Писанието за това колко добре можем да разберем Божиите мисли и пътища в това състояние?

Исаия 55:8 Защото моите мисли не са вашите мисли, нито вашите пътища са моите пътища, казва ГОСПОД.

Когато прочитаме Писанието, обичаме ли Отец (и Сина) или се страхуваме от тях?

Откровение 14:7 Казвайки със силен глас: **Бойте се от Бога, у му отдайте слава**; защото часът на неговия съд дойде: и поклонете се на този, който е направил небето и земята, и морето и водните извори.

Например, на гръцки „бойте се“ има няколко значения:

5399. φοβέω **фобео** (phobéō) φοβέω phobéō, фоб-е'-о - да се изплаша, (пасивно) да бъде разтревожен; по аналогия, **да изпитам страхопочитание**, т. е. да почета:—да бъде (+ sore) уплашен, страхувам се (извънредно много), **почитам**.

В същото време Писанието посочва, че страхът е премахван от съвършената любов;

1 Йоан 4:18 В любовта няма страх, а съвършената любов изгонва страха, защото в страха има наказание, но който се страхува, не е станал съвършен в любовта.

Ако прочетем Откровение 14:7 с ревизираните дефиниции, получаваме напълно различно значение:

Казвайки със силен глас и със съвършена любов към Бога,
със **страхопочитание** и **почит**: отдайте му слава!

Може доста да се зачудите защо са важни тези разлики в смисъла на времето в което живеем?

Е, в светлината на трите ангелски вести, последната вест на милост трябва да разкрие Божия характер на любов. Не Божия характер на „гняв, смърт и унищожение“, който клеветнически и злепоставящо е бил пропагандиран във всички епохи.

Очакващите идването на Младоженеца трябва да кажат на хората: „**Ето вашият Бог**“. Когато разнасяме из света последните лъчи на благодатната светлина и **последната вест на милост**, е **едно откровение за любвеобилния**

характер на Бога. Божиите чеда са призвани да изявят Неговата слава. Собствения им живот и характер трябва да свидетелства за онова, което Божията благодат е сторила в тях. {Притчи Христови, с. 415, Гл. „Да посрещнат Младоженеца“ – Параграф 21}

Като християни знаем, че трябва да премахнем „осъждението“ от нашето мислене особено, когато то се прилага към съчовеците ни. Но също трябва старателно да изпитваме как разбираме и как преминаваме през интелектуалната преценка (съд) на Отец и Сина:

Матей 7:2 Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

Любовта, почитта и съвършенството разкрити в евангелието са едно откровение на Божи характер за човека. Справедливостта, добротата и благоволенieto, които се виждали в характера на Христос, трябва да бъдат повторени в живота на онези, които приемат привилегиите на евангелието. Чрез едно изучаване на словото, трябва да Го видим такъв какъвто е, и, очаровани от гледката на Неговото божествено съвършенство, трябва да пораснем в същия образ. Трябва да разберем, че евангелието разкрива напълно славата на Господ. То е огледалото което разкрива Божия характер на обърнатата душа.

Подобието на Бога е разкрито в съвършения характер на Неговия Син, за да можем да разберем какво означава да бъдем направени по подобие на Божия образ, и в какво бихме могли да се превърнем, ако, си позволим чрез постоянно гледане да бъдем променяни от „слава към слава.“ {Знамения на времето, 24-ти февруари, 1909 г., Параграф 3}

Законът е само копие на Божия характер. Вижте във вашия небесен Баща една съвършена изява на принципите, които са основа на неговото управление. {Мисли от планината на блаженствата, с. 77, Гл. „Бъдете съвършени както вашият Отец в небето е съвършен“ – Параграф 4}

Ако сме водени да вярваме, че Отец няма същия характер като Своя Син, или, че Синът Му не е изявил напълно характера на закона, тогава навлизаме в едно объркване относно характера на Божеството. Исус е нашият стандарт за разбиране на закона и за разбиране на Отец. Човек трябва да внимава да не поставя своя собствен стандарт. Ако съдим погрешно Христос докато е в човешко естество, така както ни е представен чрез евангелието, тогава рискуваме този съд да бъде отразен обратно към нас, а това е естеството на, пребиваващото в сърцата ни.

Когато Божият универсален закон - копие на Неговия характер, заявява ясно: “Не убивай”, вярваме ли, че Бог е лъжец и че е лицемер?

Сатана отправил обвинението, че Божият закон и Неговото управление са зли:

За причиненото от поведението му разногласие в Небето, **Сатана обвини закона и Божието ръководство.** **Заяви че цялото зло е резултат от божествената администрация.** Обясняваше, че целта му е да подобри постановленията на Йехова. Затова бе необходимо да покаже естеството на изискванията си и на практика да демонстрира предложените промени на Божествения закон. Собственото му дело трябваше да го осъди. От самото начало Сатана твърдеше, че не е бунтовник. Затова цялата вселена трябваше да види истинския лик на измамника. {Великата борба, с. 498, Гл. 29 – Параграф 16}

Сатана и небесното множество знаят, че през цялото време на вечността Божият характер не се променя и няма да се промени.

Като единороден Син на Бога, Христос опазил заповедите на Своя Баща:

Йоан 15:10 Ако пазите Моите заповеди, ще стоите в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Своя Отец и стоя в Неговата любов.

Ако сте видели Христос, тогава сте видели Отец:

Йоан 14:7 Когато **познаете Мен**, ще **познаете и Моя Отец**; и отсега **Го познавате и сте Го видели**.

Характерите на Христос и Отец са непроменими:

Евреи 13:8 Исус Христос е същият вчера, днес и до века.

Директната атака срещу характера на даден ръководител, подкрепена с едно силно доказателство, обикновено би повлияла достатъчно състоятелността на едно управление – и, ако съществуваше едно такова доказателство, това би изобличило Бога, представяйки Го като тиранин, лъжец и лицемер.

Обаче, в случаите при които фактите не подкрепят обвинението, често се прилага тактиката *атакуване на характера*, за да се опетни състоятелността на личността:

Това погрешно представяне на Божия характер е направено да изглежда като истина, и така, чрез изкушенията на врага, сърцата на хората са закоравявани срещу Бога. **Сатана обвинява Бога в злото, което самият той** е накарал хората да извършат като оттеглят средствата си от страдащите. Той приписва на Бога своите собствени характеристики. {Ривю енд Херълд, 26-ти юни, 1894 г.}

Сатана твърдял, че спазването на Божия универсален закон от тези новосъздадени същества (човекът), които били създадени малко по-ниско от ангелите, щяло да бъде невъзможно.

Сега Бог щял да демонстрира пред вселената невярността на **Сатанинското обвинение, че хората не можели да спазват Божия закон**. Щял да демонстрира, че макар човекът да бил съгрешил, той можел така да свърже себе си с Бога, че да има Неговия ум и дух. Този свят човек бил избран, за да опровергае нечестивостта на света, и да предостави доказателство, че човек може

да спазва закона. {Ривю енд Херълд, 15-ти април, 1909 г., Параграф 2}

Сатана заяви, че беше **невъзможно** за синовете и дъщерите на Адам **да спазват Божия закон**, и по този начин обвини Бог в липса на мъдрост и любов. Ако те не можеха да спазват закона, тогава имаше недостатък в Законодателя. Хората които са под контрола на Сатана повтарят тези обвинения срещу Бога, настоявайки, че хората не могат да спазват Божия закон. {Знамения на времето, 16-ти януари, 1896 г., Параграф 2}

Преводите на Писанието са допринесли за това „морално несъответствие“ относно универсалният и любящ характер на Бога, когато се сравнява Стария завет с Новия, и с Христовото поведение на земята.

Помислете за гръцката дума: **Ярост**, но **Копнеж** (“като един стремеж или вълнение на ума” в речника на Стронг) е също едно от значенията на тази дума (Гръцки речник на Стронг #3709 ‘орге’) и за думата: **срещу** (Гръцки речник на Стронг #1909 ‘епи’), която означава също **към** или **върху**.

Римляни 1:18 Защото Божият **гняв** се открива от небето **срещу** всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината чрез неправда;

След това даденото в Йоан 14:6:

Йоан 14:6 Исус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.

Тогава заместете истина с Христос, и прочетете:

Римляни 1:18 Защото **копнежът** на Бога се разкрива от небето **към** всяко безбожие и неправда на хората, които потискат **Христос** чрез неправда;

Внушава се едно предупреждение във връзка с това как виждаме Христос като видимата изява на Своя Баща.

Това не е уникален случай в превода; читателят е поканен да изследва случаите, където Бог изглежда като „**разгневен**“.

Например, има три еврейски думи, които означават или „Гневен“ или „Наскърбен“ (Еврейски речник на Стронг #2734 карах, #3707 каас и #6087 атсаб). Възможно ли е преводачите да са внесли своя предразсъдък, за да направят Бог разгневен, когато всъщност Той е бил ‘наскърбен’? Помнете:

Яков 1:20 Защото **човешкият гняв** не върши Божиата правда.

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

Какво е престъпването на Божия закон? Тъй като законът е копие на Божия характер, тогава то е престъпване на Божия характер. Какво е престъпването на Божия характер? Това е окончателното убеждение, че Бог не може или няма да прости греха, докато всъщност “неговата милост трае до века.” Псалм 136.

Както четем:

2 Коринтяни 3:7-8 Но ако **служенето на онова, което докарва смърт, написано** с букви, издълбани на камък, стана с такава **слава**, че израилевите синове не можеха да гледат Мойсей в лице заради блясъка на лицето му, който преминаваше, **как служенето на Духа няма да бъде с по-голяма слава?**

Смъртта идва като последствие от греха, който използва закона, за да върши това.

Смъртта е заплатата на греха, и законът не може да бъде променен ни най-малко, за да създаде изходен път за престъпилия го. {Ривю енд Херълд, 19-ти юли, 1892 г., параграф 1}

Това създава впечатлението сякаш смъртта идва от Бога, докато напротив: законът е свят, добър и справедлив.

Римляни 7:11-13 Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и **ме умъртви** чрез нея. **Така че законът е свят** и заповедта – свята, справедлива и добра. Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? **Да не бъде!** Но грехът, за **да се показва, че е грях, ми причини смърт** чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен.

Бог е жалостив; Той постоянно работи, за да внуши на ума, че ще прости, ще премахне вината и ще излекува болната от греха душа. Но човек намира за невъзможно да повярва, че прощението би могло да

бъде дадено свободно, което кара мисленето ни да изисква ‘кръв и смърт’, заради което Христос дошъл доброволно, за да посрещне това погрешно разбиране:

Евреи 9:22 А според закона почти всичко се очиства с кръв и **без проливането на кръв няма опрощаване.**

Галатяни 3:24 Така че законът стана за нас възпитател, *за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез вяра.*

Бог искал да им предложи покаяние, но докато грехът вилнеел в плътта им, те просто не можели да го приемат; те били като Сатана – нежелаещи да се покаят. Забележете, че Бог не казал веднага на Адам и Ева: вие ядохте от дървото, за което изрично заповядах да не ядете, затова сега трябва да умрете.

Бог не изгонил веднага Адам и Ева, докато първо не провел с тях разговор, защото съвестта трябва да бъде просветена от Бога." {Ум, характер и личност, том 1, с. 324 – Параграф 1}

В своето престъпление Адам и Ева имали нужда да бъдат доведени до осъзнаване на заблудата си, да приемат зависимостта си от изкупителя, и да бъдат доведени обратно при Бога. Така е и при нас:

Мнозина приемат Исус като една точка от вярата, но те нямат спасителна вяра в него като тяхна жертва и Спасител. Те не осъзнават, че **Христос умря, за да ги спаси от наказанието на закона, който са престъпили, за да може да бъдат доведени обратно във вяроност към Бога.** Вярваш ли, че Христос, като твой заместник, плаща дълга на твоето престъпление? Не обаче, за да може да продължиш в греха, но **за да може да бъдеш спасен от греховете си;** така че, чрез заслугите на неговата правда, **да можеш да бъдеш възстановен в Божието благоволение.** Знаеш ли, че **един свят и справедлив Бог ще приеме твоите усилия да спазваш закона Му, чрез заслугите на неговия собствен възлюбен Син, който умря заради твоя бунт и грях?** {Ривю енд Херълд, 24-ти юли, 1888 г., Параграф 4}

Бог започва с един въпрос, който дава възможност за само-осъзнаване. Бог вече знае отговора; това е бил призив към покаяние и към това правдата на престъпилия да бъде възстановена.

Божественото вдъхновение задава много въпроси, на които не може да отговори и най-задълбоченият учен. Тези въпроси **не са зададени, за да им отговорим, но, за да привлекат вниманието ни** към дълбоките тайни на Бога и **да ни научат, че нашата мъдрост е ограничена**; че в обкръженията на всекидневния ни живот **има много неща, които са отвъд** възможността за проумяване на ограничените същества. {Служба на здравето, с. 431, Гл. Изследване на Божествените тайни – Параграф 5}

Римляни 11:33 О, колко дълбоко е богатството на мъдростта и познанието на Бога! Колко непостижими са Неговите съдби и неизследими пътищата Му!

Бог ги бил потърсил за покаяние, но вместо първата двойка да поеме открито отговорността, Адам и Ева започнали да играят на прехвърляне на отговорност: сега Адам и Ева били жертви на плътския ум.

2 Тимотей 2:25 С кротост да увещава онези, които се противопоставят, та дано **Бог да им даде покаяние**, за познаване на истината;

Нека проучим някои основни моменти от **Проповед 11 на А. Т. Джоунс**, от поредицата "**Праведност чрез вяра**" от 1895 г., за да се илюстрират следващите предизвикателства:

"Ял ли си от дървото, за което ти заповядах да не ядеш от него?"

И той казал: "Да, и съм склонен да мисля, че това не беше напълно правилно, и съжалявам."

Съжалявал ли е? О, не.

Въпросът е: "Ял ли си от дървото, за което ти заповядах да не ядеш от него?" Не беше ли ял от него? Със сигурност беше ял.

Защо не каза: “Да?”

...

Какво имаше в него, и в това, което би го довело да намеси всеки друг във вселената преди себе си, и преди да признае, че въобще има някакъв дял във всичко това?

Нищо друго освен любов към себе си, самозащита и протекция на аза.

...

А жената каза: “Змията ме измами и аз ядох.”
Тя отговорила на въпроса по същия начин както направил той.

Същото нещо, което я накарало да избегне въпроса и да намеси някой друг, накарало и Адам да направи това. Всички други трябвало да бъдат намесени освен те самите.

Е, отново питам: **защо не отговорили прямо на прекия въпрос?**

Не можели да го направят.

Не можели да го направят, защото умът, от който били движени, който ги бил завладял, който ги държал в **робство**, и **ги поробвал** под властта си, е умът, който **предизвикал себевъзвишаването** на мястото на Бога, и той **никога нямал да си позволи второто място – дори там където е Бог.**

...

Ето защо Адам и Ева не можели да отговорят прямо на този пряк въпрос.

Хората биха могли да отговорят прямо на този въпрос сега.

Но по онова време не можели, по причина на това, че Сатана ги бил подчинил на своята власт, и нямало никаква друга сила, която да ги контролира. Контролът му бил абсолютен, и там, в онзи момент той бил “пълна поквара”.

...

Тази вражда към греха, първоначално не била изявена в Адам и Ева след изяждането на плода; Бог, в Своята милост, не ги оставил в това състояние.

Но Бог не ги оставил там; Не ги оставил да се състезават в това състояние. Обръща се и казва на змията: “Ще поставя вражда между теб и жената, и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата.”

*Така има две вражди в този свят: едната е от Сатана, и тя е вражда против Бога; другата е от Бога, и тя е вражда срещу Сатана. И чрез тези две вражди идват двете тайни — тайната на Бога и тайната на нечестиеето. **Тази вражда срещу Сатана е правдата на Бога разбира се.***

...

Битие 3:15 *Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата.*

Христос е Източникът на всяка праведна подбуда. Той е единственият, Който може да **всади в сърцето вражда против греха.** Всяко желание за истина и чистота, всяко убеждение в себелюбието ни, е доказателство, че Неговият Дух въздейства върху сърцата ни. {Пътят към Христос, с. 26, Гл. 3 – Параграф 13}

...

И от онова време насам, човекът, който избира Божия път, и

*предава волята си на Божия контрол, може да отговори на
прекия въпрос на Господ; така че, когато Господ идва и пита:
“Направи ли така и така?” той може да отговори:
“Да,” без въобще да намесва някой друг в това.
Това е изповед на греха.*

***Така е дошла способността да се изповядва грех, и
това разкрива блажената истина, че силата да се
изповядва греха — покаянието — е дар от Бога.***

**- А. Т. Джоунс,
1895 г.**

Това е същото плътско състояние като това на Каин. Когато видял, че жертвата му не е приета, Каин можел лесно да се покае, извършвайки със смирение подходящата жертва; но в гордостта било много по-удобно просто да бъде убит Авел.

Сатана се надяваше завинаги да спечели, за да може той да се присъедини към него в **мърморенето против Бога и в **бунта** срещу **Неговата власт**. Каин и Авел бяха представители на две големи класи. Авел, като свещеник, с тържествена вяра принесе жертвата си.**

Каин искаше да принесе плода на земята си, но отказа да свърже с приноса си кръвта на животните. **Неговото сърце отказа да покаже неговото покаяние от греха, и вярата му в един Спасител, чрез принасянето на кръвта от животните. Той отказал да признае нуждата си от Изкупител.** За неговото **горделиво сърце** това било зависимост и унижение. {Конфронтация, с. 22 – Параграф 2}

Но Авел, с вяра в бъдещия Изкупител, принесъл на Бога една по-приемлива жертва от Каин. Неговото принасяне на кръв от животни **обозначава, че той бил грешник и, че **греховете му били премахнати**, и че се бил **разкалял** и **вярвал в силата** на бъдещия велик принос.**

Сатана е родителят на неверието, мърморенето и бунта. Той изпълнил **Каин** със **съмнение** и с лудост против невинния му брат, **и против Бога**, защото жертвата му била отказана, а тази на Авел приета. Той убил брат си в своята душевно болна лудост. {Конфронтацията, с. 23 – Параграф 1}

Моделът на Сатана е последователен – бунтувай се срещу Бога; докато Бог работи с грешниците, за да им покаже какво е тяхното състояние и да им помогне да го приемат, за да може да се покаят и да ги привлече по-близо към Себе Си.

Покаянието на Адам, видно от мъката му поради неговото престъпление, и надеждата му за спасение, чрез Христос показана чрез делата му в принесените жертви, беше едно **разочарование за Сатана**. Той се **надяваше** завинаги да **спечели Адам**, за да се **обедини с него** в мърморенето **против Бога**, и в **бунта** срещу неговата власт.

Това са представителите на двете големи класи. Авел, като свещеник, с тържествена вяра принесе жертвата си. **Каин** искаше да принесе плода на земята си, но отказа да свърже кръвта на животните с приноса си. **Сърцето му отказа да покаже неговото покаяние от греха**, и вярата му в един Спасител, чрез принасянето на кръвта от животните. **Той отказа да признае нуждата си от Изкупител**. За неговото горделиво сърце това беше зависимост и унижение. {Ривю енд Херълд, 3-ти март, 1874 г., Параграф 3}

Сатана, който е баща на лъжите, измами Адам по подобен начин, казвайки му, че не се нуждае от това да е послушен на Бога, и че нямал да умре, ако престъпи

закона. Но **Адам падна и, чрез неговия грях** отвори шлюзовете на мъката по нашия свят. **И пак Сатана казал на Каин**, че няма нужда да следва изричната заповед на Бога за представянето на закланото агне като принос. **Каин послушал** гласа на **измамника**; и понеже Бог не приел приноса му, докато в същото време показал одобрението Си над Авеловия принос, Каин се надигнал с гняв и убил брат си. {Евангелизъм, с. 598, Гл. Фалшиво освещение и святост - Параграф 9}

Когато са представени променящите живота последици на това убийствено деяние, Каин заявява:

Битие 4:13 А Каин каза на ГОСПОДА: **Наказанието ми е твърде тежко, за да мога да го понеса.**

В страничното поле на Битие 4:13 пише: “ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО МИ Е ПО-ГОЛЯМО ОТКОЛКОТО МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРОСТЕНО.” Това ще рече, че, **моят** грях, е по-голям от това, което може да се прости; това е повторението на Сатанинския непростим грях – че има грях, който не може, или няма да бъде простен. Това поставя върху Божията милост и състрадание един *привиден* недостатък, което е престъпление в разбирането за Божия характер.

Нека за момент направим една стъпка назад, за да проучим един основен проблем, появил се в небето.

ИЗКУПЛЕНИЕ И ОТХВЪРЛЯНЕ В НЕБЕТО

Четем, че Луцифер бил запознат с Божия закон на каменните плочи и, че Божият характер е пояждащ огън.

Езекиил 28:12,14 Така казва Господ БОГ: Ти си печат на съвършенството, пълен с мъдрост и съвършен по красотата... Ти беше херувим помазан, за да закриляш; и Аз те поставих там; ти беше на Божия свят хълм, **ходеше сред огнени камъни.**

Евреи 12:29 Защото нашият Бог е пояждащ огън.

Към средата на бунта, Бог предложил на Сатана прощение, ако се покае и се подчини – няма доказателство, че Бог е заповядал изискването на смърт за греха.

Бог в голямата Си милост дълго търпя Луцифер. Не го свали от високото му положение още първия път, когато изяви духа на недоволство, нито дори когато започна да представя лукавите си домогвания пред верните ангели. **Много пъти му бе предлагано прощение, при условие че се разкае и покори.** Бяха полагани такива усилия, каквито само безгранична любов и мъдрост можеха да измислят, само и само да се убеди в заблудата си. Дотогава духът на недоволство не бе познат в Небето. И самият Луцифер в началото не виждаше накъде отива. Не разбираше истинското естество на чувствата си. **Но когато бе доказана безграничността на недоволството му, се убеди, че не е прав, че Божествените изисквания са справедливи и трябва да ги признае пред цялото Небе. Стореше ли го, можеше да спаси себе си и много ангели.** По това време не бе отхвърлил напълно верността си към Господ. Макар напуснал положението си на осеняващ херувим, **пожелаше ли да се върне при Бога, признавайки мъдростта на Твореца и задоволявайки се с мястото, което Той би му определил във великия си план, отново щеше да бъде възстановен**

на служба. Но гордостта му пречеше да се подчини. Упорито защитаваше поведението си с твърдението, че няма нужда от покаяние. И се отдаде без остатък на голямата борба срещу своя Създател. {Великата борба, с. 495, Гл. 29 – Параграф 10}

Луцифер можел да бъде възстановен на службата си, ако е имало покаяние.

Цялото небесно множество бе свикано да се яви пред Отец, за да се определи всеки случай. Сатана безсрамно изяви своето **недоволство** за това, че Христос трябва да бъде предпочетен пред него. Застана гордо и настояваше да бъде равен на Бога, и да бъде приет в съвета на Отец и да разбира неговите цели.

Бог информира Сатана, че ще разрива своите тайни цели единствено на своя Син, и изиска от цялото небесно семейство, дори и от Сатана, да му отдаде подобаващо и неоспоримо послушание; но, той (Сатана) бе доказал себе си като недостоен за място в небето.

Тогава Сатана ликувайки посочи към своите поддръжници, обхващащи почти половината от всички ангели, и възкликна: Тези са с мен! Ще изгониш ли и тях, правейки такава пустота в небето? Тогава той обяви, че бе подготвен да се противопостави на властта на Христос, и да защити мястото си със силата на мощта – сила срещу сила. {Духът на пророчеството, том 1, с. 22, Параграф 2}

Четем че близо 50% от ангелите били недоволни; а накрая писанието заявява, че 33% от ангелите паднали.

Откровение 12:4 И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята. И змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето, щом роди.

Ангелите са символизирани със звезди:

Йов 38:7 Когато звездите на зората пееха заедно и всичките

Божи синове възклицаваха от радост?

Чия опашка?

Исаия 9:15 Старецът и високопоставеният — той е главата; а пророкът, който поучава лъжа — той е опашка.

Пресмятайки от почти 50%, които първоначално били недоволни и след това падението на 33%, става ясно, че почти 17% от ангелите, които са били недоволни, са се покаяли и са били възстановени.

Много от симпатизиращите на Сатана бяха склонни да послушат съвета на верните ангели и да се покаят за тяхното недоволство, и отново да бъдат приети в доверието на Отец и неговия скъп Син. {Духът на пророчеството, том 1, с. 20, Параграф 2}

Сатана продължава постоянно и невярно да твърди, че несъгласието му (и по подразбиране несъгласието на ангелите с него) е отвъд това, което Бог би простил.

Могъщият бунтовник тогава заяви, че **бил запознат с Божия закон**, и ако трябвало да се подчини на слугинско послушание, **честта му щяла да му бъде отнета. Вече нямало да му бъде поверена неговата възвишена мисия**. Тогава им каза, че самият той, и те **вече са отишли прекалено далече, за да се върнат**, и той щял да се изправи пред последиците; защото никога нямало да се **преклони в слугинско поклонение** пред Сина на Бога; **че Бог нямал да прости**, и сега те трябвало да подсигурят свободата си и да спечелят със сила позицията и авторитета, които не им били предоставени доброволно. {Духът на пророчеството, том 1, с. 20, Параграф 2}

Що се отнася до самия Сатана, **вярно било, че той вече бил отишъл твърде далече, за да се върне. Но не бе така с онези, които бяха заслепени от измамите му. . . .**

Но на гордостта, любовта към техния ръководител, и желанието за неограничена свобода бе позволено да

помитат, и умоляванията на божествената любов и милост най-накрая бяха отблъснати. {Триумфиращият Христос, с. 12, Параграф 5}

В крайна сметка, Бог не може да направи нищо, за да измоли Сатана и неговите последователи да се покаят, и така те падат от небето.

Лука 10:18 А Той им каза: **Видях Сатана да пада от небето като светкавица.**

Юда 1:6 И ангелите, които не опазиха подобаващото им първенство, а **напуснаха** своето собствено жилище,...

Луцифер бе съгрешил на небето в светлината на Божията слава. Божията любов му бе разкрита така, както на никое друго същество. И при положение, че познаваше Божия характер и Божията доброта, Сатана последва собствената си егоистична, независима воля. Този избор бе окончателен. **Нищо друго повече не можеше да направи Бог, за да го спаси.** {Копнежът на вековете, с. 761, 762, Гл. 79 – Параграф 18}

ПРИЗИВЪТ ЗА БОЖЕСТВЕНО НАКАЗАНИЕ

Кой издава указ за „унищожението на душата“ с езика на „божественото наказание“ за греха? Това е самата вечна смърт. Този вид наказание би могъл да бъде счетен за окончателният и вечен инструмент на справедливостта, обаче:

Унищожението на душата **не беше наредено от Бога**. Трябва да ти внуша да обърнеш внимание на средството, чрез което душата е унищожена. Обвинението за унищожението на душата **не може да бъде хвърлено върху Бога**. Не може да се каже, че той е издал указ срещу който и да е човек. Той не хвърля тъмнина пред очите на онзи, който би искал да види светлина. **Състоянието на душата е според посятото семе**. Ако сме хвърляли небрежно семето в почвата, **каквото и да е нейния характер**, жетвата ще бъде според **вида на семето**, което е хвърлено в почвата. {Младежки инструктор, 7-ми декември, 1893 г., Параграф 2}

Виждаме това в Писанието:

Притчи 1:31 Затова **ще ядат от плодовете на своя си път** и ще се наситят от своите си измислици.

Псалм 9:16 ГОСПОД се е изявил, Той извършва съд.

Безбожният се впримчва в делото на ръцете си.

Как е постигано унищожението на душата? Думите ни са като разтопено олово, което „отразява“ обратно към душите ни; това внушава на умовете ни жегата от огъня и сярата.

Богатства, сила, гений, красноречие, гордост, извратен разум и страст са част от списъка на Сатанинските средства, които вършат неговото дело за да се направи широкият път да изглежда привлекателен, **осейвайки го с изкусителни цветя**. **Но всяка дума, която те са изговорили срещу Изкупителя на света ще бъде отразена обратно към тях и един ден ще изгори**

виновните им души като разтопено олово. Ще бъдат погълнати от ужас и срам, когато наблюдават възвишения да идва с небесните облаци със сила и голяма слава. Тогава дръзкият предизвикател, който се надига против Божия Син, вижда себе си в истинската чернота на своя характер. Гледката от неизразимата слава на Божия Син ще бъде много болезнена за онези, чиито характери са опетнени с грях. **Чистата светлина и слава, които се излъчват от Христос, ще пробудят угризение, срам и ужас.** Те ще издадат скръбни викове към скалите и планините: “Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Онзи, който седи на трона, и от гнева на Агнето; защото великият ден на неговият гняв е дошъл, и кой ще може да устои?” {Ривю енд Херълд, 1-ви април, 1875 г., Параграф 7}

“Четем за мрачни вериги за престъпника на Божия закон. Четем за червей, който не умира, и за огън, който не угасва. Така, това е представяло преживяването на всеки, който си е позволил да бъде присаден на Сатанинския ствол, който е подхранвал греховни качества. Когато е прекалено късно, той ще види, че грехът е престъпване на Божия закон. Ще осъзнае, че, заради престъпление, **душата му е откъсната от Бога,** и че Божият гняв пребъдва над него. **Това е един неугасим огън,** и чрез него ще бъде унищожен всеки непокаян грешник. Сатана постоянно се стреми да води хората към грях, и този, който желае да бъде воден, който отказва да изостави греховете си, и презира прощението и благодатта, ще претърпи резултата от своя курс.” {Знамения на времето, 14-ти април, 1898 г., Параграф 13}

Кой е търсил наказание за греха?

В началото на великата борба **Сатана** бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, **че правдата е несъвместима с милостта** и че ако законът бъде нарушен,

на грешника ще бъде невъзможно да се прости. Всеки грях трябва да си получи наказанието, твърдеше Сатана; {Копнежът на вековете, с. 761, Гл. 79 – Параграф 17}

Сатана е обвинителят на братята, който не предлага никакво прощение, никаква благодат – това е справедливостта, която изявява една помрачена от греха природа:

...така че, ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. Когато човеците нарушиха Божия закон и претъпиха волята Му, Сатана възтържествува. Ето това доказва, че законът не може да се спазва; на човека не може да бъде простено. Понеже след бунта си той бе отстранен от небето, то и човешката раса трябваше да бъде изключена завинаги от Божието благословение. Ако покажеше милост към грешника, Бог нямаше да бъде справедлив - твърдеше Сатана. {Копнежът на вековете, с. 761, Гл. 79 – Параграф 17}

Сатана обвини Бога в непрощателен дух, защото той нямал да приеме по благоволение онези, които били непослушни на неговия закон и затова представи погрешно неговия характер. {Ривю енд Херълд, 9-ти март, 1897 г., Параграф - 4}

Дори книгата Ездра ни предлага едно проникновение за това, че унищожението на душата е без труд, т. е. Бог не използва унищожителна ръка в този процес.

3 Ездра {13:35} Но той ще застане на планината Сион.

{13:36} И Сион ще дойде, и ще бъде видян от всички хора, подготвен и построен, така както виждаш хълмът оформен без ръце. {13:37} И този мой Син ще изобличи нечестивите изобретения на онези народи, които заради нечестивия си живот са паднали във вихрушката; {13:38} И ще **изложи пред тях злите им мисли**, и мъченията, с които те ще започнат да се мъчат, които са като пламък: и **той ще ги унищожи без труд, чрез закона**, който е като мен.

Защо въобще смятаме 3-то Ездра за източник?

Видях че Апокрифът беше скритата книга, и, че мъдрите на тези последни дни трябва да я разберат. Видях че Библията беше стандартната книга, която ще ни съди в последния ден. Видях че небето щеше да е достатъчно евтино, и че нищо не трябваше да бъде прекалено скъпо, за да се жертва за Исус, и, че трябва да дадем всичко, за да влезем в царството. Чух един ангел да казва: „Мислиш ли, че Бог ще постави печата Си там където има идол? Не, не.” {Издание на ръкописи (MR) том 16, с. 34}

Макар че Сатана представя тези обвинения и осъжда, той никак не бърза да разкрие истинските си намерения и характер.

Осъдителната сила на Сатана щеше да го доведе до учредяването на една теория за справедливостта, която е несъвместима с милостта. Той твърди, че служи като гласа и силата на Бога, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и без недостатък. Така той заема позицията си върху съдебния престол и заявява, че съветите му са непогрешими. Ето тук влиза неговата безмилостна справедливост, която е фалшификат на справедливостта и е омразна на Бога.

Но как вселената да разбере, че Луцифер не е безопасен и справедлив водач? **Пред техните очи той изглежда прав.** Те не могат да виждат, така както вижда Бог, под външното покривало. Те не могат да познават, както Бог познава. **Да се действа по посока на демаскирането му и изясняване на ангелското множество, че неговата справедливост не е като Божията справедливост,** че той си е създал свой собствен стандарт и по този начин се е изложил на Божието праведно негодувание, **би създавало едно състояние на нещата, което трябва да се избягва.**

Заради Сатанинската измамна сила много ангели

станали неверни на Бога. Бог бил истинен и прав. Сатана бил в грешка и бил убеден, че греша. Сега той трябва да избере, или, чрез покорство, да постави себе си на страната на Господ, или да поддържа себе си чрез лъжа. Чрез софистика и измама той изглеждаше така сякаш е спечелил предимство, но това беше само за кратко време. **Бог не може да лъже; Той се движи в права линия.** Луцифер би могъл да говори истината, когато това би послужило най-добре на целите му, но той би могъл да се придвижва по един криволичетскурс, за да избегне унижение и поражение....

Сатана не би могъл да бъде представен на вселената веднага в неговия действителен характер. Трябва да бъде позволено на неговия изкривен курс да продължи, докато той разкрие себе си **като обвинител, измамник, лъжец и убиец.** С последния акт, Сатана сам изкоренил себе си от привързаността на вярната вселена. В смъртта на Божия Син измамникът беше демаскиран. —Писмо 16а, 1892 г. {Триумфиращият Христос, с. 11, Параграф 4-7}

НЕПРОСТИМИЯТ ГРЯХ И СМЪРТТА

По същество Сатана казал на Бога как да ръководи вселената: трябва да покажеш на тези смъртни кой е шефът и да заявиш като един земен тираничен баща: ако не слушате заповедите ми, ще ви убия! Сатана твърди, че това е единственият начин да се поддържа ред.

...Всеки грях трябва да срещне своето наказание, настояваше Сатана.... Когато човеците нарушиха Божия закон и престъпиха волята Му, Сатана възтържествува. Ето това доказва, че законът не може да се спазва; на човека не може да бъде простено. {Копнежът на вековете, с. 761, Гл. 79 – Параграф 17}

За това как точно Сатана бил отхвърлил умоляванията и възможността за милост, благодат и прощение с извършването на **непростимия грях**, четем:

Отблъсквайки Христос, еврейският народ извърши непростимият грях; ако пренебрегнем милостивата покана, можем да направим същата грешка. Ние обиждаме Княза на живота, лепоставяме Го пред сатанинската синагога и пред цялата Вселена, когато откажем да слушаме Неговите упълномощени вестители, а вместо това **слушаме посредниците на Сатана, които отвеждат душата настрана от Христос. **Докато постъпва така, човек не може да намери надежда и прощение** и накрая ще изгуби каквото и да е желание да бъде примирен с Бога.** {Копнежът на вековете, с. 324, Гл. 33 - Параграф 11}

Ако няма надежда или прощение, тогава смъртта е край – а

кой е собственикът/авторът на властта на смъртта?

Сатана е авторът на смъртта. Какво направи Христос след като доведе Сатана под господството на смъртта? Самите последни думи на Христос докато издъхваше на кръста бяха: “Свърши се” (Йоан 19:30). Дяволът видя, че се беше престарал. Умирайки Христос осъществи смъртта на Сатана и изведе на светло безсмъртието. {Вяра и дела, с. 73, Параграф 4}

Разумно ли е да се вярва, че Отец и Сина биха използвали инструменти като смъртта, които са част от арсенала на Сатана? Могат ли двама да ходят заедно, освен ако не се съгласят?

Сатана представи Божия закон на любовта като закон на егоизма. Той заяви, че е невъзможно да се подчиняваме на Божиите предписания. Грехопадението на нашите първи родители и окаянството, което дойде в резултат от него, той приписа на Създателя, като **подведе хората да смятат Бога за автор на греха, страданието и смъртта. Исус трябваше да развенчае тази измама.** Като един от нас Той трябваше да ни даде пример за послушание. Затова прие нашето естество и премина през нашите преживявания. {Копнежът на вековете, с. 24, Гл. 1 – Параграф 16}

МАКСИМАЛНАТА ЖЕРТВА

Смъртоносната наказателна система превръща Бога в един, който е лишен от любовта агапе: да се старее любимият Му Синът да бъде убит, умирайки с най-болезнената, окаяна и унижителна смърт, само за да възстанови честта Си – това прави Отец да изглежда като едно много ужасно, обезпокоено и разстроено Същество. Това са извратените учения на Сатана за умилостивението, което трябва да угоди на един духовно разгневен Бог.

Ние знаем, че последицата от греха е смърт:

Римляни 6:23 Защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ.

И нашият любящ и милостив Баща НЕ ЖЕЛАЕ да загине някоя душа,

Сега в Христос той видя Бог разкрит в Неговия истински характер—**състрадателен, милостив Баща, който не желае никой да загине**, но всички да дойдат при Него с покаяние, и да имат вечен живот. {Избрани вести, том 1, с. 254, Гл. 35 - Параграф 9}

През цялото време Сатана поставя злия си характер върху Бога и човекът с готовност приема, че Бог е като самия него.

Христос изобличил заблудите и измамния характер на Сатана, и унищожил в много сърца неговото унищожително влияние. Точно това подтикнало Сатана към такава силна омраза. Със своите множества паднали същества той решил най-енергично да подклажда войната; **защото там в света се намирал Един, който бил съвършен представител на Отец - Един чийто характер и практики отхвърляли сатанинските погрешни представяния на Бога. Сатана бил обвинил Бога в качествата, които той самият притежавал.** {Избрани вести, том 1, с. 254, Гл. 35 - Параграф 9}

Трябва да си спомним, че бащата на убийството и лъжите е Сатана!

Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, **защото в него няма истина**. Когато **говори лъжа**, от своето си говори, защото е **лъжец** и на лъжата **баща**.

А колко Бог и Сина обичат човечеството?

Йоан 3:16 **Защото Бог толкова възлюби света**, че даде **Своя Единороден Син**, за да не погине нито един, който вярва в Него, а **да има вечен живот**.

И колко дълго ни е обичал Той, за да стане доброволна жертва за греха?

Откровение 13:8 И ще му се поклонят всички земни жители, всеки, чието име не е записано в книгата на живота на **закланото Агне от създаването на света**.

И каква е цената на изкуплението, която е била направена достойна чрез Агнето?

Никога изкупените няма да осъзнаят цената на своето изкупление, докато не застанат заедно с Изкупителя пред Божия трон. Тогава, когато пред нашите непомрачени сетива се открие славата на вечния дом, **ще си спомним, че Исус напусна всичко това заради нас**, че Той **стана не само изгнаник** от небесните дворове, **но и пое риска от неуспех и вечна загуба**. Тогава ще хвърлим короните си в нозете Му и ще запеем: “Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение” (Откр. 5:12). {Копнежът на вековете, с. 131, Гл. 13 – последен параграф}

Всяка **опростена от греха** душа, е скъпоценна пред Него—по-скъпоценна от целия свят. Тя е била **откупена на безкрайна цена**, и **Христос никога няма да изостави душата за която е умрял**. {Вярата чрез която живея, с. 57, Параграф 6}

Христос взе нашето паднало естество и спечели победата над смъртта! За да оценим, че това наистина е победа, трябва да разберем, че

Неговата победа влиза с побеждаването на нещо, което е чуждо за нас.

Евреи 2:14 И така, понеже децата са участници в плът и кръв, **то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта**, тоест дявола;

Тогава защо е жертвата на Христос? Грешното човечество я е направило необходима, заради неговата нужда от доказателство, което да задоволи разбирането му за това как трябва да се реши проблемът с греха.

Бог ни среща там където сме—“На чистите Ти ще се покажеш чист; а към вироглавите ще се покажеш вироглав”—т. е., както **Бог ни среща там където сме**, така и ние трябва да срещаме хората там където са. Нека не се поставяме извън обсега на Божията любов и милост, чрез отказ да срещнем нашите съчовеци там където са. {Ръкопис 116, 1902 г.} {З АБК, с. 1143, Параграф 5}

Престъпването на Божия закон направи **смъртта на Христос съществена**, за да се спаси човека и все пак да се поддържа **достойнството и честта на закона**. Христос взе на Себе Си осъждането на греха. Той отвори лоното Си за скърбите на човека. Този, който не знаеше грях, стана грях за нас. {Вярата чрез която живея, с. 104, Параграф 4}

А какво да кажем за изявленията, които изглежда са написани на езика на заместническото или наказателно умилостивение, т. е., че Бог Отец е изисквал умилостивяване заради петното върху Неговия характер?

Това е на езика, който ние разбираме с лекота: „Бог наказва, убива, гневи се и т. н.“ Обаче в действителност това е изказ, който е отразен обратно към нас – от сърцата ни.

Яков 1:23 Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, **той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото:**

Истинската цена за спасението:

В небесното светилище посредническата служба на Христос за човека **е също тъй съществена за спасителния план, както и смъртта Му на кръста.** Със смъртта Си Той започна делото, което трябваше да завърши, като след възкресението се възнесе на Небето. Ние чрез вяра трябва да влезем зад завесата, “гдето Исус като предтеча влезе за нас” (Евр. 6:20). Там се отразява светлината, излъчваща се от Голготския кръст. Там можем да получим по-ясен поглед за тайните на изкуплението. **Спасението на човека струва на Небето неизмеримо много; принесената жертва е съизмерима с най-големите изисквания на нарушения Божии закон.** Исус откри пътя към трона на Отца и чрез Неговото посредничество пред Бога могат да бъдат представени всички, искрено желаещи това и отиващи при Него с вяра. {Великата борба, с. 489, Гл. 28 – Параграф 30}

Четейки през нашите сърца изглежда сякаш законът изисква смърт.

Исус претърпя максималното наказание на закона заради нашето престъпление, и справедливостта беше напълно задоволена. Законът не е отменен; не е загубил нито йота от силата си. Вместо това той стои в свято достойнство, **Христовата смърт** на кръста свидетелства за неговата непроменимост. Неговите **изисквания** бяха **посрещнати**, властта му е **поддържана**. {В небесни места, с. 15 – Параграф 3}

Беше ли опростено наказанието, понеже Той беше Синът на Бога? Бяха ли въздържани чашите на гнева от Този, Който бе направен грях заради нас? Наказанието падна върху нашия божествено-човешки Заместник, без намаление.

Чуйте вика Му: “Боже Мой, Боже Мой, защо си ме оставил?” Той бе третиран като грешник, за да можем ние да бъдем третирани като праведни, та Бог да може да бъде справедлив и все пак да е оправдател на грешниците.

Питам каещия се, какво по-голямо доказателство искаш за това, че Бог е Бог на справедливостта? Ако мечът на справедливостта се събуди в своята мощ срещу Приближения на Всемогъщия, и не бе прибран докато не се окъпа в кръвта на Божия единороден Син, какво ще бъде наказанието на онези, които отказват да приемат умилостивителната жертва? Когато Божият Син постави Себе Си като посредник в полза на човека, и се смири на Голгота, ангелите се отдръпнаха от удивление. Могат ли онези, за които бе направена тази велика жертва, да избегнат Божия гняв, ако са безразлични към това велико спасение? Онези които избират да продължат в грях, ще бъдат без сянка на извинение. Голгота е единственият аргумент, който ще бъде използван срещу тях. {Издание на ръкописи (MR), том 18, с. 336, Параграф 2-4}

Какви неща са загатнати тук? На повърхността изглежда сякаш Бог е убил собствения Си Син.

Когато Божият Син постави Себе Си като посредник в полза на човека, и се смири на Голгота, ангелите се отдръпнаха от удивление. Могат ли онези, за които бе **направена тази велика жертва да избегнат Божия гняв**, ако са безразлични към това велико спасение? Онези които избират да продължат в грях, ще бъдат без сянка на извинение. Голгота е единственият аргумент, който ще бъде използван срещу тях. {Издание на ръкописи (MR), том 18, с. 336, Параграф 2}

Това е езика на наказателното заместване:

Христос трябваше да умре като заместник на човека. Човекът беше престъпник изложен на смъртна присъда заради **предателско и бунтовно** престъпване на **Божия закон**; затова един заместник на човека трябва да умре като злосторник, защото той застана на мястото на предателите, с всичките им любими грехове върху божествената му душа. Не беше достатъчно Исус да умре, **за да посрещне напълно изискванията на нарушения закон, но той умря с една позорна смърт**. Пророкът дава

думите си на света: “Не скрих лицето си от срам и заплюване.” {Ривю енд Херълд, 5-ти юли, 1887 г., Параграф 8 }

Това е сатанинската безмилостна справедливост.

Всяка проява на Божията сила към Неговия народ възбужда враждебността на Сатана. Винаги, когато Бог действа в негова полза, Сатана заедно със своите ангели подновява мощта си, за да причини разрухата им. **Той ревнува всеки, който прави Христос своя сила.** Намерението му е **да провокира зло** и щом успее, **хвърля цялата вина върху изкусените.** После **сочи омърсените им дрехи, непълноценния им характер.** Представя **слабостта** и **безразсъдността** им, греховете им породени от **неблагодарност**, нехристоподобния им характер, с което безчестят Спасителя си. **Всичко това Сатана изтъква** като довод, доказващ **правото му да налага волята си в осъществяване на погублението им.** Полага усилия да изпълни със страх душите им при мисълта, че случаят им е безнадежден, **че петното от нечистотата им никога не може да бъде отмито.** Надява се да разруши до такава степен вярата им, че изцяло да се предадат на изкушенията му и да пренебрегнат задълженията си и своята вяроност към Бога. {Притчи Христови, с. 168, Гл. 14 – Параграф 9}

За да ни убеди, Отец ни е позволил да разбираме събитията в един смисъл на справедливостта, който ние сме разбирали, за да можем да повярваме, че бихме могли да бъдем простени.

“В това се яви любовта, не че ние сме възлюбими Бога, но че Той възлюби нас, и изпрати Своя Син да бъде умилостивение за греховете ни.” Това е един изказ, който изразява Неговия ум към един покварен и идолопоклоннически народ: “Как да те предам, Ефреме? Как да те предам, Израилю? Как да те направя като Адма? Как да те поставя като Севоим? Сърцето ми се обърна в Мен, Разкаянията ми се разпалиха заедно.” Трябва ли

Той да предаде народа, за който е била направена такава провизия – тоест Неговия единороден Син, изразения образ на Него Самия? **Бог позволява Синът Му да бъде предаден за нашите престъпления. Той Самият възприема спрямо Носителя на греха характера на съдия, събличайки Себе Си от милите качества на баща.** {Свидетелства към служителите, с. 245 – Параграф 2}

Размислете върху това, че Христовата жертва трябва да “възстанови нашето отношение” към Отец.

Той би вменил на човека Своята праведност, и **по този начин би го издигнал в морална стойност пред Бога**, така че усилията му да спазва божествения закон биха били приемливи. **Христовото дело трябваше да помири човека с Бога**, чрез Неговото човешко естество, и **Бога с човека**, чрез Неговото божествено естество. {Избрани вести, том 1, с. 272, Гл. 39 – Параграф 6}

В контекста се говори за това, че Бог знае всички неща, които се отнасят за сърцето:

1 Йоан 3:20 Защото, ако нашето сърце ни осъжда, Бог е по-голям от нашето сърце и знае всичко.

По дефиниция терминът всезнаещ налага един определен лимит. Вместо това ние четем за “безкрайно знание”, което със сигурност е *безкрайно по-голямо* от нашето разбиране:

Псалм 147:5 Велик е нашият Господ и с голяма мощ (а):

разумът Му е неизмерим.

(а) *за неговото разбиране няма брой*

Христовата мисия на земята съдържала риска от вечна загуба между Отец и Сина, а този риск не би съществувал при условие на *всезнание*; но в рамките на *безкрайното знание* този риск би могъл да съществува;

В небесата **Сатана** бе мразил **Христос** за поста Му в Божиите дворове. **Намрази Го още повече**, когато той

самият бе **детрониран**. Мразеше Този, Който се закле да изкупи расата на грешниците. Но **Бог позволи** на Своя Син да дойде точно в света, който Сатана претендираше, че владее, като безпомощно бебе, подчинено на слабостта на човечеството. **Господ Му позволи** да срещне опасностите, **присъщи на живота на всеки човек**, да се бори, както всяко човешко дете **с риск да падне и да изгуби вечността**. {Копнежът на вековете, с. 49, Гл. 4 – Параграф 15}

Идентифицирането на този риск демонстрира, че спасителният план не е бил просто едно механично изпълнение на всезнанието, но, че е направен достъпен чрез Божествена Милост и Любов Агапе към падналото човечество.

Вината, която Христос понесъл на кръста, идва от неверието в това, че Бог може да прости нашите грехове. Христос (както Адам и Ева) видял сянката, отделяща Го от Отец, което означава смърт.

Всичко в природата беше чисто и неосквернено **Нито една сянка не стоеше между тях [Адам и Ева] и техният Създател**. Познаваха Бога като техен благодетелен Баща, и волята им беше съгласувана с волята на Бога във всяко нещо.... {Моят живот днес, с. 323, Гл. 11, Подзаглавие: Христовата победа така пълна както Адамовото падение – Параграф 2}

Матей 27:46 А около деветия час Иисус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: **Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?**

С Христос на кръста, маскировката на Сатана беше премахната за вселената, за да може тя да види автора на смъртта.

Сатана видя, че маската му е смъкната. Неговото управление бе разкрито пред непадналите ангели и пред небесната вселена. **Бе се показал като убиец**. {Копнежът на вековете, с. 761, Гл. 79 – Параграф 15}

Като убиец, Сатана:

Чрез проливането на кръвта на Божия Син загуби симпатиите на небесните същества. {Пак там}

Сатана бил облечен в чернотата на греха.

Отсега нататък делото му щеше да бъде ограничено. **Каквото и път да поемеше, не можеше повече да причаква ангелите, когато излизат от небесните дворове, и да клевети пред тях Христовите братя, че били облечени в опетнени от грях дрехи. Строши се и последната халка на симпатия между Сатана и небесния свят.** {Пак там}

И макар че Христос бе почувствал цялата смазваща тежест от неверието на човечеството, Христовата вяра в любовта на Отец към Него все още успяваше да се въздига към небето!

Лука 23:46 И Исус извика със силен глас и каза: Отче, в Твоите ръце предавам духа Си. И като каза това, издъхна.

Спасителят не можеше да погледне зад портите на гроба. Надеждата не му разкриваше, че ще излезе от гроба като победител, нито пък, че жертвата Му ще бъде приета от Отца. **Той се побоя, че грехът, беше така оскърбителен за Бога, че Тяхното отделяне трябваше да бъде вечно.** Христос изпитваше същата душевна мъка, която ще изпита и грешникът, когато милостта се оттегли и не ще има вече кой да пледира за провинената раса. Чувството за грях, довеждащо до гнева на Отца над Него като заместник на човека - това бе, което направи чашата, която Той пиеше, толкова горчива. И тя сломи сърцето на Божия Син. {Копнежът на вековете, с. 753, Гл. 78 – Параграф 35}

Всички ние получаваме живот от Него - който е Животът:

Йоан 3:16 Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.

Йоан 11:25 Исус й каза: **Аз съм възкресението и животът**; който вярва в Мен, ако и да умре, ще живее;

1 Йоан 1:1-3 Това, което беше **отначало**, което **чухме**,

което **видяхме** с очите си, което **гледахме** и **ръцете** ни попипаха за **Словото на живота**, защото животът се яви и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме **вечния живот**, който беше в Отца и се яви на нас — това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос.

Кой е последният враг, който трябва да бъде победен?

1 Коринтяни 15:26 Последният **враг**, който ще бъде унищожен, е **смъртта**.

Бог не хвърля хората в огненото езеро към смърт. В такъв случай Той би бил един виновник и лицемер спрямо свидетелството за Неговия характер. Наистина един лицемерен Бог като този, със сигурност не би бил достоен за нито едно преклонено коляно, обожание, поклонение или служба.

Смъртта е в, и на този свят, а праведните не трябва да обичат нещата на този свят.

1 Йоан 2:15 Не любете света, нито каквото е в **света**. Ако някой люби **света**, любовта на Отца не е в него.

Римляни 5:12 Затова, както чрез един човек **грехът** влезе в **света** и чрез **греха** – **смъртта**, и така смъртта премина във всичките хора, понеже всички съгрешиха;

Откровение 20:13 И морето предаде мъртвите, които бяха в него, и **смъртта и адът предадоха мъртвите**, които **бяха в тях**; и те бяха съдени – всеки според делата си.

Тъй като смъртта не е божествено творение, в края тя е унищожена.

Откровение 20:14 И **смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро**. Това е втората смърт.

Христос е изцяло Любов и Живот, а не смърт.

Христовото евангелие има малко за какво да се страхува от своите опоненти. Неговите най-опасни

врагове са преструващите се за приятели на Христос, които казват “Отивам,” но не отиват. Те изповядват, че обичат Господ Исус, но **чрез измамите на Сатана, работят срещу Христос, защото не са извършители на словото.** Този който е приятел на Христос, изследва словото на Бога и внася неговите принципи в ежедневния си живот, подчинявайки всяка мисъл, дума и дело на контрола на Божия Дух. **Такъв човек ще бъде човек на проникновението; той ще има духовно зрение, и няма да е в неведение относно хитрините на Сатана.** Любовта на Бога е в сърцето му, и любовта към съчовеците му. Кой може да измери загубата, която поддържаеме чрез пренебрегване послушанието към Христовите думи? **Той е живот за мъртвия и мъдрост за невежия.** Ние сме свързани с Бога чрез Неговата правда. {Младежки инструктор, 14-ти юни, 1894 г., Параграф 1}

Песен на песните 8:6 Положи ме като печат на сърцето си, като печат на ръката си — **защото любовта е силна като смъртта,** ревността е жестока като Шеол; пламъците ѝ са огнени пламъци, като ГОСПОДНИЯ пламък.

Доказвайки че Той е Възстановителят, а не унищожителят.

Макар че Той е възстановителят на падналото човечество, “Той казва броя на звездите; вика ги всичките по име. Велик е нашият Господ, и с голяма сила: **Неговото разбиране е безкрайно.** Господ издига кроткия: събаря нечестивия на земята. Пейте на Господ с благодарност; пейте с арфа на нашия Бог.... Господ се наслаждава в онези, които Му се боят, в онези, които се надяват на милостта Му. Хвали Господ, о Ерусалиме; хвали твоя Бог, о, Сионе.” {Основи на християнското възпитание, с. 370,

Параграф 1}

Кръстът, неговата състрадателна дълбочина чрез Бог Отец и Неговия възлюбен и роден Син:

Ако проповядващите днес Божието слово биха **издигнали Христовия кръст по-високо**, служенето им би било далеч по-успешно. Ако **грешниците** могат да бъдат доведени да **погледнат сериозно на кръста**, ако **могат да придобият пълна представа за разпнатия Спасител**, те ще **осъзнаят дълбочината на Божието съчувствие и греховността на греха**. {Деяния на апостолите, с. 209, Гл. 30 – Параграф 22}

Аз искам, братя и сестри, **да дойдем направо при кръста** и да потърсим **Христос и Неговата любов, милост, и състрадание**, и **да видим как Той оценява човешката душа**. **Никога не можете да го измерите, освен ако не дойдете при кръста**. {Издание на ръкописи (MR) том 9, с. 64, Параграф 1}

Явно е, че Бог не е учредил смъртната присъда за греха. Когато Сатана излъгал падналите ангели и човека, казвайки им, че Бог не би простил, той станал автора на смъртта и завладял силата на смъртта. Христос предал Себе Си на присъдата, която изисквал замъгленият от греха човешки ум.

Всички трябва да **бъдат разбиращи** по отношение на средството **чрез което душата е унищожена**. Това **не е поради някой указ издаден от Бога срещу човека**.

{Проповеди и разговори, том 2, с. 183}

Христос никога не е засаждал семената на смъртта в системата. **Сатана засади тези семена**, когато изкуси Адам **да яде от дървото на познанието**, което **означаваше непослушание към Бога**. (Ръкопис 65, 1899 г.) {АБК, т. 1, с. 1082, Параграф 5}

Това бил единственият начин човечеството да може да приеме, че Бог действително би му простил. Христос платил присъдата за нашето разбиране, така че ние наистина да можем да повярваме, че Бог би ни простил. Каква дълбока жертва на любовта; удивителна божествена любов към един паднал свят.

Амин.

Изобличаване наказанието на греха

Какво разкрива Библията по този въпрос? Ако Бог извършва окончателното убиване на нечестивите, защо в Евреи 2:14 ни е казано, че Сатана има силата на смъртта? Ако Бог ни казва в заповедите „не убивай“ и християните вярват, че в сърцето на християнина обитава Божият Дух, тогава как Бог може да убива и тази черта на характера да не присъства в сърцето на вярващия? Ако се променяме според това, което гледаме, в какво ще се превърнем, ако виждаме Бог като един, който умъртвява милиарди хора?

Каним ви да обмислите внимателно тези въпроси докато четете тази книжка.